

[Hans Nielsen.]

haft alle disse kolossale Bemyndigelser. Hvorledes det ærede Medlem brugte denne Diktatorlov, ved vi jo. Det kender vi alle sammen. Det var jo et grufuldt Resultat, det ærede Medlem fik ud af det, thi den Lov kostede den danske Stat 70 Mill. Kr. Saaledes administrerede det ærede Medlem som Diktator Kornloven af 1921, at den danske Stat maatte betale 70 Mill. Kr.

Jeg maa jo sige, at naar jeg tænker lidt over dette Forhold, kommer jeg til det Resultat, at det ærede Medlem kan have en vis Ret til nu at være betænkelig ved Diktatur, for saaledes kan man jo ræsonnere ud fra det ærede Medlems Standpunkt, at naar *han* kunde sætte 70 Mill. Kr. over Styr paa sit Diktatur, hvad kunde det saa ikke koste med den nuværende Handelsminister? Sporene skræmmer, vil maaske det ærede Medlem sige og: jeg vil ikke tillade, at der bliver flere Diktatorer.

Men er det da sandt, at den nuværende Handelsminister bliver Diktator ifølge det Forslag, der nu ligger til tredie Behandling paa Tingets Bord? Det forekommer mig, at kun den vildeste Valgagitations Overdrivelse kan føre til dette Resultat. Thi Sagen er dog — det ved det ærede Medlem saavel som jeg —, at hver Gang der har været en Afgørelse at træffe i Valutaspørgsmaal, som havde nogen Betydning, har Handelsministeren været hos Valutaudvalget, og vi har drøftet Spørgsmaalet op ad Stolper og ned ad Vægge, og det ærede Medlem har jo ikke sparet sin Tunge, hver Gang der var en Sag til Behandling.

Nej, Spørgsmaalene blev saamænd gennemdrøftet paa Kryds og Tværs, og de Herrer, som sidder inde med Sagkundskaben, er jo i Almindelighed blevet tilkaldt, naar de vilde tilkaldes; Nationalbanken, Industriraadet, Grosserer-Societetet, alle sammen har de været tilkaldt, naar der var vigtige Afgørelser at træffe. Og naar der er adskilligt, som kunde have været anderledes med Hensyn til Valutakontorets Afgørelser, saa kan Handelen — det vil jeg gerne pointere — ogsaa til Dels takke sig selv derfor. Thi den Gang Valutakontoret skulde startes, sagde den højtærede Handelsminister — og det hørte det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal paa, og det hørte det ærede Medlem Hr. Christmas Møller paa — til Grosserer-Societetets Medlemmer: Vil I have en Repræsentation, som kan sidde og overvaage og raadgive i Valutakontorets Arbejde? Og hvad sagde Grosserer-Societetets ledende Mænd dertil?

De sagde: Nej, mange Tak, vi skal ikke være med, thi de Medlemmer, som vi maatte delegere dertil, vilde jo hurtigt blive ugleset af andre indenfor Handelen.

Og den Risiko var naturligvis ogsaa til Stede, at man vilde angribe de Medlemmer af Grosserer-Societetet, som var nærværende, naar der var Tale om at give Valutabevillinger. Vi har jo set, at man har ikke undset sig for at angribe Direktør Cohn, hvis Ærlighed er hævet over enhver Tvivl. Selvfølgelig, hvis der havde været Medlemmer af Grosserer-Societetet, som tog Del i Valutakontorets Arbejde, vilde de være blevet udsat for den selvsamme Slags Beskyldninger.

Men lad os nu se paa Lovforslaget, som det virkelig er. Her kommer den højtærede Minister med et Forslag, hvorefter Erhvervslivets Repræsentanter og et Udvalg fra Rigsdagen paa 8 Medlemmer i enhver Sag skal tages med paa Raad, førend der træffes nogen Afgørelse. Jeg siger: hvad kan man forlange mere? Er der nogen, der tror, at den højtærede Handelsminister i Halsstarrighed vilde vende sig ikke blot mod Flertallet i Valutaudvalget, men ogsaa mod Flertallet indenfor Erhvervene for at gennemtrumfe en eller anden Mening eller en eller anden Beslutning? — det har man slet ingen Grund til at tro om Handelsministeren.

Jeg synes i det hele taget, at Oppositionen behandler Handelsministeren paa en tarvelig Maade. Handelsministeren har baade overfor Erhvervene og overfor Rigsdagens Valutaudvalg været en saare imødekommende Mand, som har søgt at lempe alting paa bedste Maade, og han fortjener Tak i Stedet for de Bebrejdelser, der rettes imod ham, og de Skvadronader, der udgydes.

Formanden: En saadan Udtalelse kan ikke passere.

Ordføreren (Hans Nielsen): Men hvad er det, de to Herrer vil? Man kan lige saa godt vende det om og sige, at *de* vil være Diktatorer, være egenmægtige. Saa kan den højtærede Handelsminister komme og foreslaa et eller andet i Valutaudvalget, og det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen og jeg og de to andre Medlemmer af Regeringspartierne kan sige ja dertil, det har ikke saa uhyre meget at betyde. Vi kan sige ja dertil, men naar de to Herrer siger nej, bliver der ikke noget af det, ligegyldigt om Handelens Repræsentanter, Industriraadets Repræsentanter og Landbrugets Organisationer anbefaler det, Ministeren foreslaar. Hvis de